

Arrest

nr. 184 598 van 29 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 december 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 oktober 2015 tot afgifte van een bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 7 november 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 december 2013 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.3. Deze beslissing werd vernietigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 126 171 van 25 juni 2014.

1.4. Op 7 augustus 2014 werd deze aanvraag opnieuw onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 26 oktober 2015 werd aan elk van verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt gemotiveerd zijn:

“Mevrouw

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 23.12.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 03.09.2013. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 03.09.2013.”

En:

“De heer

[...]

+ 2 minderjarige kinderen:

- [...]*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 23.12.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 03.09.2013. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 03.09.2013."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. In een eerste exceptie betwist de verwerende partij het belang van verzoekers bij het aanvechten van de bevelen om het grondgebied te verlaten, aangezien aan verzoekers op 23 december 2013 een inreisverbod van drie jaar ter kennis werd gebracht. Bij arrest met nummer 126 171 van 25 juni 2014 verwierp de Raad het beroep, gericht tegen deze inreisverboden.

2.1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413). Naar vaste rechtspraak van de Raad van State moet het gaan om een persoonlijk, rechtstreeks, actueel, zeker en wettig belang. Het belang waarvan een verzoekende partij blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en zij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoekende partij moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging haar een concreet voordeel oplevert.

Het op 23 december 2013 aan verzoekers afgeleverde inreisverbod is een verbodsmaatregel, die inhoudt dat hen voor de erin bepaalde termijn van drie jaar het verblijf en de toegang tot het grondgebied van België en de Schengenlidstaten wordt verboden.

Artikel 1 van de vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

[...]

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

[...]"

Artikel 74/11, § 3, van de vreemdelingenwet voorziet verder:

"§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4."

Hoewel de verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat op het ogenblik van het indienen van het beroep de verzoekers onder de gelding van een inreisverbod vielen, zodat de vraag rijst naar het wettig belang, kan dit *in casu* niet aan verzoekers worden tegengeworpen. Immers werd op 7 augustus 2014 een nieuwe beslissing genomen met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag werd daarbij onontvankelijk verklaard. Bij arrest met nummer 184 597 van 29 maart 2017 werd deze weigeringsbeslissing echter voor de tweede maal vernietigd door de Raad. Daarbij werd vastgesteld dat de medische aandoening van eerste verzoekster zich in een zeer vergevorderd en levensbedreigend stadium bevond. De verwerende partij is er ingevolge dit arrest toe gehouden het onderzoek op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet opnieuw te voeren. Naar luid van artikel 74/11, §3, tweede lid, van de vreemdelingenwet kan het inreisverbod niet ingaan tegen de bescherming geboden door artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Aan de verzoekende partijen het belang ontzeggen omdat er op het ogenblik van het indienen van het huidige beroep tegen hen een (inmiddels verstreken) inreisverbod van kracht was, zou *in casu* dan ook tot gevolg hebben dat verzoekers gedwongen worden het grondgebied te verlaten, waardoor zij hun aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet meer nuttig behandeld zouden kunnen zien. De bescherming geboden in artikel 9ter van de vreemdelingenwet geldt immers enkel ten aanzien van de in België verblijvende vreemdelingen. Aan de verzoekers in de huidige zaak het belang ontzeggen zou aldus tot effect hebben dat het inreisverbod *“ingaat tegen het recht op internationale bescherming gedefinieerd in artikel 9ter”* en in strijd is met het bepaalde in artikel 74/11, §3, tweede lid, van de vreemdelingenwet. De exceptie dient dan ook te worden verworpen.

2.2.1. De verwerende partij werpt tevens in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partijen geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekers, vermits deze zich bevinden in de situatie, voorzien bij artikel 7, eerste lid, 12°, van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

[...]”

Het betoog van de verwerende partij kan niet worden bijgetreden. Aan verzoekers werd immers op 23 december 2013 een inreisverbod van drie jaar betekend. Artikel 74/11, §3, van de vreemdelingenwet bepaalt dat het inreisverbod in werking treedt op de dag dat het wordt betekend. Derhalve moet worden vastgesteld dat het inreisverbod is afgelopen sedert 23 maart 2016. Na een gebeurlijke vernietiging van de bestreden bevelen zal de verwerende partij dan ook niet langer *“moeten”* overgaan tot de afgifte van een nieuw bevel, op grond van het inreisverbod van 23 december 2013. Derhalve kan aan verzoekers niet het belang bij het huidige beroep worden ontzegd omdat het om een *“gebonden”* bevoegdheid zou gaan waarbij de verwerende partij om dezelfde reden hoe dan ook een nieuw bevel dient op te leggen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn *juncto* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij lichten het enig middel toe als volgt:

“2. Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de beslissing 9ter vrw. dd. 07/08/2014 :

Verzoekers menen de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissingen:

I. Schending van de materiële motiveringsplicht

II. Schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

III. Schending van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto Art. 74/13 vreemdelingenwet

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidsbezoek of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

(.....)

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingsmaatregel als volgt:

(.....)

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers zijn de stelling toegedaan dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Met betrekking tot de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten wensen verzoekers op te merken dat in casu geen sprake is van een gebonden bevoegdheid waarbij het bestuur geen enkele appreciatiemarge zou bezitten. De in artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet opgenomen verplichting tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen mag immers niet worden begrepen als een verplichting die op automatische wijze en in alle omstandigheden geldt (RvV 19 december 2013 (AV), nr. 116.003).

Zo mag er geen bevel worden afgegeven dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

M.a.w. indien de uitgevaardigde bevelen de schending van hogere rechtsnormen zouden impliceren - wat in casu onstuitbaar het geval is -, verwerende partij volkomen op wettige wijze kan beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven.

Verzoekers hebben er wel degelijk belang bij het aanvechten van deze bevelen om het grondgebied te verlaten.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de al reeds door verzoekers naar voren gebrachte medische stukken in hoofde van verzoeker die hoofdzakelijk op basis van de verslagen vanwege specialisten werden opgesteld en waarin duidelijk gesteld werd dat de medische situatie van verzoeker zeer ernstig en levensbedreigend kan worden indien hij alhier niet adequaat wordt opgevolgd en behandeld en heeft verwerende partij tevens de schoolgang van de minderjarige kinderen niet in ogenschouw genomen.

Verzoekers verwijzen hier aangaande uitdrukkelijk naar de medische stukken opgenomen in hun administratief dossier vanwege Dr. Karen SMETS dd. 24/10/2014 en de medische stukken vanwege Dr. Kurt VANDEPITTE dd. 17/10/2014 en de schoolattesten in hoofde van de minderjarige kinderen aantrefbaar in het administratief dossier.

Aangezien verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheid.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissingen komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat voormelde elementen volstaan om de nietigverklaring van de bestreden beslissingen te vorderen.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte medische stukken en schoolattesten waarmede verwerende partij niet over het geheel van pertinente elementen rekening mee heeft gehouden bij het nemen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten."

3.2. Verzoekers betogen in essentie dat geen rekening werd gehouden met de belangen die worden vermeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in het bijzonder het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokkenen.

In de beslissing van 5 november 2013, waarbij de vierde aanvraag om medische verblijfsregularisatie in functie van eerste verzoeker onontvankelijk werd verklaard en die ter terechtzitting samen met de huidige zaak werd behandeld, blijkt dat de verwerende partij ervan op de hoogte is dat eerste verzoeker lijdt aan terminale hepatitis C en terminale nierinsufficiëntie.

Dit werd door de verwerende partij in die beslissing ook niet ontkend, doch deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat de arts-adviseur van mening was dat verzoekers aandoeningen hoe dan ook niet meer konden behandeld worden. Hieruit blijkt aldus dat er wel degelijk een ernstige medische problematiek is in hoofde van eerste verzoeker en dat de verwerende partij hiervan op de hoogte was bij het nemen van de thans bestreden verwijderingsmaatregelen.

Ondanks het feit dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de verwerende partij gebiedt om bij het nemen van verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezondheidstoestand van betrokkene, valt uit de lezing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nergens uit af te leiden op welke wijze de verwerende partij hier rekening mee heeft gehouden. Waar de verwerende partij in de nota verwijst naar de overwegingen opgenomen in een synthesesnota in het administratief dossier, moet vooreerst worden opgemerkt dat het de Raad niet toekomt zich in de plaats te stellen van het bestuur en zelf over te gaan tot de afwegingen bepaald in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. In beginsel dienen de motieven van de bestreden beslissing in die beslissing zelf te zijn opgenomen, derwijze dat de betrokkene er kennis van kan nemen en kan oordelen of het zin heeft tegen de die beslissing een beroep in te stellen. Daarenboven merkt de Raad op dat de "afweging" in deze synthesesnota verre van

afdoende is. Er wordt in die nota immers enkel verwezen naar het feit dat verzoekers reeds viermaal een aanvraag hebben ingediend die telkens werd geweigerd: "*De medische problemen van meneer werden bijgevolg reeds uitvoerig bestudeerd*". Evenwel wordt met die overweging geheel voorbijgegaan aan het feit dat in het kader van zijn laatste aanvraag geenszins werd getwijfeld aan de zeer ernstige en levensbedreigend bedreigende medische problematiek van eerste verzoeker. Uit het medische advies van de arts-adviseur in die zaak blijkt dat het bestaan van een medische problematiek zelfs werd bevestigd, maar dat de arts-adviseur van mening was dat, aangezien de medische behandeling toch niet meer mogelijk was, er geen medische redenen meer waren om verzoekers tot verblijf in België te machtigen op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat bij het nemen van het bestreden bevel geen rekening houden werd met de gezondheidstoestand van eerste verzoeker.

Het middel is in die mate gegrond.

Aangezien uit de concrete gegevens van de zaak blijkt dat beide bevelen tesamen werden genomen en aan beide verzoekers tegelijdertijd een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, blijkt dat de verwerende partij daarbij rekening heeft gehouden met de eenheid van het gezin, zoals ook vereist is door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Aangezien aldus het nemen van het eerste bevel om het grondgebied te verlaten bepalend is geweest voor de afgifte van het tweede, dient, gelet op de gegrondheid van het middel ten aanzien van het eerste onderdeel, eveneens het tweede bevel om het grondgebied te verlaten te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 oktober 2015 tot afgifte van een bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT